

У пам'яті снів дитинства...

Анатолій Власюк

У пам'яті снів дитинства
Блаженно я потопаю.
І виринаю знову,
Хапаю повітря чисте.

Про вічність тоді не думав,
Минулого теж не було.
Найкраще – це те, що сьогодні,
Ось ця неповторна мить.

І сонце тепліше гріло.
І дощ був мокрішим, правда?
А сніг був білішим – точно!
І тато, і мама були...

А я прокидатись не хочу.
В дитинстві так добре бути.
Та вічності не буває
Ні у житті, ні в снах.

Тому й постарішали, друже,
Що прагнули у дорослість.
А це ж неземне блаженство –
Дитячість в собі зберегти.

Зійшлися час й простір в двобої,
Ніхто поступатись не хоче.
А дівчинка із минулого
Сміється через віки.

А меду такого пахучого
І молока від корови живої
Ніколи уже пізніше
В житті я не куштував.

У пам'яті снів дитинства
Блаженно я потопаю.

І виринаю знову,
Хапаю повітря чисте...